

dende regel i retsplejelovens § 350, stk. 2, om forkyndelse af stævning, og der bør derfor også være mulighed for at give en § 17 a, stk. 3-bemyndigelse i relation til § 477 d, stk. 2, ligesom det er tilfældet i relation til § 350, stk. 2.

Til nr. 2 (kapitel 44 a)

Der foreslås et nyt afsnit om betalingspåkrav i retsplejelovens tredje bog om den borgerlige retspleje. Det nye afsnit foreslås placeret mellem afsnittet om rettergangsmåden (i civile retssager) og afsnittet om tvangsfuldbyrdelse, da betalingspåkravet som retsinstitutt har berøringsflader både til civile retssager og til tvangsfuldbyrdelse.

Der henvises generelt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 477 a

Bestemmelsen fastlægger anvendelsesområdet for de foreslåede regler om betalingspåkrav.

Reglerne om betalingspåkrav er et tilbud til fordringshaveren, som kan anvendes, når betingelserne er opfyldt. Fordringshaveren kan alternativt vælge at anlægge en almindelig (inkasso)retssag, selv om betingelserne for at indlevere et betalingspåkrav er opfyldt.

Reglerne om betalingspåkrav kan anvendes i alle sager, der hører under de almindelige domstole, jf. retsplejelovens § 1, eller under boligret, jf. henvisningen til retsplejelovens regler i lejelovens § 112.

Der skal være tale om et forfaldent pengekrav. Det er uden betydning, hvad grundlaget for kravet er, eksempelvis en kontrakt, en skadegørende handling eller en offentligretlig forpligtelse. Kravet skal imidlertid være forfaldent og må ikke være betinget af en modydelse.

Kravet må højst være på 50.000 kr. Heri medregnes ikke renter og omkostninger. Med renter sigtes til renter af den hovedstol, som er genstand for betalingspåkravet. Såfremt betalingskravet kun omfatter renter – eksempelvis fordi hovedstolen allerede er betalt, eller fordi der allerede foreligger særligt retsgrundlag vedrørende hovedstolen, og betalingspåkravet indleveres med henblik på afbrydelse af forældelse vedrørende senere påløbne renter – skal renterne dog medregnes og må højst udgøre 50.000 kr. Omkostninger omfatter i denne sammenhæng såvel udenretslige inkassoomkostninger som sagsomkostninger ved domstolsbehandling. Betalingspåkravet skal afvises, hvis det lyder på et højere beløb end 50.000 kr. eksklusive renter og omkostninger.

Fordringshaveren kan ikke vælge at udstykke sit krav i flere portioner på højst 50.000 kr., medmindre de almindelige ulovbestemte principper om udstykning af krav giver mulighed herfor. Hvis fordringshaveren forsøger at udstykke sit krav, selv om betingelserne ikke er opfyldt, er retsvirkningen imidlertid i almindelighed ikke, at betalingspåkravet afvises. Retsvirkningen er derimod efter almindelige principper om retskraft som udgangspunkt, at hvis betalingspåkravet får bindende virkning (retskraft) i medfør af den foreslåede regel i § 477 e, stk. 3, er fordringshaveren afskåret fra senere at gøre yderligere krav gældende.

Det bemærkes, at der naturligvis ikke er noget til hinder for, at fordringshaveren indgiver forskellige betalingspåkrav om forskellige krav, der hver især ikke overstiger 50.000 kr. Der skal i så fald betales særskilt retsafgift for hvert betalingspåkrav (det svarer til at indlevere flere stævninger).

Der er heller ikke noget til hinder for, at fordringshaveren i samme betalingspåkrav medtager flere krav, der til sammen ikke overstiger 50.000 kr. (og der skal så kun betales én retsafgift). Man skal blot være opmærksom på, at fordringshaveren ikke kan få delvis medhold. Enten finder fogedretten det samlede krav begrundet i sagsfremstillingen, eller også afvises hele betalingspåkravet, medmindre fordringshaveren inden en af fogedretten fastsat frist berigtiger betalingspåkravet. Tilsvarende har skyldneren enten indsigelser eller ikke. Fremsætter skyldneren indsigelser, der udtrykkeligt er begrænset til en del af kravet, kan betalingspåkravet ikke for nogen dels vedkommende gives påtegning om, at skyldneren ikke har fremsat indsigelser.

Endelig er det en betingelse, at fordringshaveren ikke forventer, at skyldneren har indsigelser mod kravet eller vil gøre modkrav gældende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 477 b

Bestemmelsen indeholder regler om betalingspåkravets udformning og indlevering til fogedretten.

Stk. 1 fastslår, at betalingspåkravet skal indleveres til fogedretten (og ikke civilretten), og indeholder desuden værnetingsregler.

Betalingspåkravet skal indleveres af fordringshaveren selv eller af en person, der efter reglerne i retsplejelovens § 260 er berettiget til at repræsentere andre i forhold til retten (i praksis navnlig advokater).